

မိုးကုန်း

ချစ်ခင်
ပိုက်ဘုတ်

နှလုံးအိမ်မှာ ချိတ်ဆွဲထားသော ဂျိုက်ဘုတ်

တစ်ချက်တည်း တီးရုံနဲ့

တစ်သက်လုံး မြည်တဲ့ ...

ပုံဆိုတာ ...

အချစ်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ငါ့စိတ်တွေ ...

တောင်ခုန် မြောက်ခုန် ခုန်နေလို့

ရင်ခုန်ဖို့ တောင် မေ့နေတယ်။

(ဒုတ် ... ဒုတ်)

ဘာလဲဟ ...။

ဪ ... ရင်ခုန်သံ။

အခန်း(တစ်)

တစ်ခါတလေ တော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေကို အားကျသည် ။
ကျော်လွင်၊ ဖုန်းမြင့်၊ သက်ဦး၊ ဝေမာလွင်၊ မေပျို၊ သူတို့ အားလုံး အတွဲ
ကိုယ်စီ ရှိကြသည် ။ ကျော်လွင်နှင့် ဖုန်းမြင့်က ကျောင်းတုန်း ကတည်း
က ရည်းစား ထားလာကြတာ၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းတဲ့
နေတာ၊ တစ်သင်းပြီး တစ်သင်း ပြောင်းကန်နေသော အတွေ့အကြုံရင့်
ဘောလုံးသမားများ နှင့်ပင် တူနေသေးသည် ။

"ဒါ ... နောက်တစ်သင်းလားဟေ့ ..." ဟု မေးလျှင် ...

"ဟုတ်တယ် ... ထားခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးက ဖြူဖြူသင်း၊ သူလေးက
သင်းသင်းဝါလေ ... အဟတ် ... ဟတ်"

ဟု ပြန်ပြောနိုင် လောက်အောင်ပင် တော်ကြပါပေသည် ။

ခုတလော ကျန်တဲ့ သူတွေသာ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်ရောက် လာတ
တိသည် ။ ကျော်လွင်နှင့် ဖုန်းမြင့်တို့ မလာ။ နေပစေပေါ့၊ မလာတော့လ
ည်း နှစ်ယောက်စာ အညောင်း သက်သာသည် ။ ခေါင်းစား သက်သာ
သည် ။ သို့သော်လည်း ဒီလို အလုပ် အားလပ်ရက်မျိုး
တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချောက်ချောက် နေရတာထက် နှိုင်းစာလျှင်
အညောင်းခံ ခေါင်းစားခံပြီး ပြောဆို နေရတာက စိတ်လက် သက်သာ
မည် ထင်ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကို အားကျသည် ။ ဘာပဲပြောပြော ဒီလို
နေ့ မျိုး မှာ ကျွန်တော့် မှာ ချစ်သူ တစ်ယောက်သာ ရှိလျှင် အလွန်
အဆင်ပြေပါမည်။ ဖုန်းဆက်မည်၊ မရလျှင် message ပို့ထားမည်။
အပြင်ထွက် လည်ပတ်ကြမည်။ အနည်းဆုံး လွမ်းမက်စွာ ဒိုင်ယာရီလေး
တော့ ရေးဖြစ် နိုင်ပါသည် ။ ခုတော့ ...

"သားရေ ..."

အမေ့ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ခြံထဲ ခုံတန်းလျားဆီမှ ယောင်နန ထလျှောက် လာခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော် လာနေတာကိုပင် ... အမေ စောင့်နေချင်ပုံ မရဘဲ ဘီးဆံပတ်ကို ပြင်ပတ်ရင်း ဧည့်ခန်း အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ။

"သား ... ဒီနေ့ ဘယ်သွားစရာ ရှိသေးလဲ"

"ခုချိန်ထိတော့ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိပါဘူး အမေ"

"ဒါဆို"

အမေ စကားဖြတ်ပြီး နောက်ကို ခေါင်းငဲ့ကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့မှ လေသံကို နှိမ့်ချ၍ ...

"ခဏနေရင် မင်းအဖေ အပြင်ထွက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါ သားမသိမသာလေး နောက်ကနေ လိုက်ကြည့် ပေးစမ်းပါ"

ဘာအတွက်လဲ အမေဟု ကျွန်တော်ပြန်မေးဖို့ လိုအပ်မည် မထင်ပါချေ။ ။ အမေ ဘာအတွက် ခိုင်းစေနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အနည်းငယ် သိသွား၍ ဖြစ်သည်။ ။ ခုတလော အဖေ အပြင်မှာ ဘာညာ ဘာညာတွေ ရှိနေပုံရသည်။ ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မမြင်သေးတော့ ဟုတ်မဟုတ် မသေချာ။ ။ အမေ့စိတ်ထဲမှာ ကတော့ သေချာ နေပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သေသေချာချာကို စွဲချက်တင်ပြီး ကျကျနန ပြဿနာ လုပ်ပါသည်။ ။

မနေ့ညကပင် အကြီးအကျယ် စကားများကြသည်။ ။ ပြဿနာထဲမှာ ကျွန်တော် ဝင်မပါမိအောင် ကြိုးစား ရှောင်နေ လိုက်ပါသည်။ ။ ယုန်ကလေး နှာစေးနေသည် ပေါ့။ ။

ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသော အမေ့ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

ကျွန်တော် ပင့်သက် ရှိက်မိသည် ။ အမေ သနားပါတယ်ဟု တွေးပြီး ... အဖေလည်း သနားပါတယ်ဟု တွေးလိုက်မိသည် ။

ကျွန်တော် ဖတ်ဖူး ကြည့်ဖူးသော ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေ ထဲမှာ တော့ မိဘများ ၏ အိမ်ထောင်ရေး အရှုပ်အရှင်းတွေထဲ သားသမီးတွေ ဝင်ပါတာ တွေ့ဖူး ဖတ်ဖူးသည် ။ တချို့ အဖေဘက်က ရပ်တည်ပြီး အမေ့ဇယားကို ဝင်ရှင်းသည် ။ တချို့ အမေ့အတွက်ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ အဖေ့ကို ဂူးဂူးဝါးဝါး လုပ်ကြသည် ။ ဇာတ်က နာသည် ။ လူ့ကျင့်ဝတ်တွေ ပါ နာကုန်ကြသည် ။ မိဘနှင့် သားသမီးကြား ရှိအပ်သော "ဂါရဝေါစ နိ ဝါတောစ" တွေပါ တစ်စစီ စုတ်ပြတ် ကုန်တော့သည် ။ ကျွန်တော်က တော့ ဘယ်ဘက်ကမှ မပါဝင်ပါ။ အဖေ ဘာတွေပဲ လုပ်လုပ် အဖေသည် ကျွန်တော့်အဖေ ဖြစ်ပြီး အမေ ဘာဖြစ်နေနေ အမေက ကျွန်တော့်အမေ ဖြစ်ပါသည် ။ အဖေနှင့် အမေ့အတွက် ကျွန်တော်သည် သားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ရမည်။

သင်းခနဲ ရလိုက်သော ဥရောပ ရေမွှေးနံ့ကြောင့် ကျွန်တော် အတွေး ဖြတ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည် ။ အဖေ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်လာသော ဟန်ကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပင် သိမ်ငယ်ချင် သွားသည် ။

ဝန်ခံရလျှင် ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုနှင့် အနေအထိုင် အသွားအလာ ခေတ်နှင့် လျော်ညီစွာ ရှိနေဖို့ အဖေ့ကို ကျွန်တော် မမီပါချေ။ ခုနေ မျက်နှာစိမ်း တစ်ယောက်ရှေ့မှာ သားအဖ နှစ်ယောက် ယှဉ်လျက်ရပ်ပြီး အသက်ကို ခန့်မှန်း ခိုင်းပါလျှင် ကျွန်တော်နှင့် အဖေ သက်တူ ရွယ်တူ တွေဟု ပြောချင် ပြောသွားနိုင်ပါသည် ။ ကျွန်တော့်ကို ရပ်ရင့်သည် ဟု ပင် ဝေဖန် လိမ့်ဦးမည်။

အဖေက ဧည့်ခန်း အထွက်ပေါက်မှာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေ

သော ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ...

"ဟေ့သား ... မင်း နေရာ ကောင်းရဲ့ လား"

"ခင်ဗျာ ... ဟုတ် ... ကောင်းပါတယ် အဖေ"

"ဪ ... အေး၊ ကဲ ... အဖေ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီနေ့ ရုံချုပ်မှာ ကုန် စည်ပြပွဲ ကိစ္စ ရှိနေတယ်ကွ"

လေသံ အေးအေးနှင့် ပြောပြီး ရပ်ထားသော ကားဆီ လျှောက်သွား သော အဖေ့ကို ကျွန်တော် လိုက်ငေး ကြည့်ရုံမှ တပါး ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါတောင် လုပ်မပြလိုက်မိပါ။ အဖေကားလေး ခြံထဲက လျှောခနဲ ထွက်လျှင်ထွက်ချင်း အမေ ထွက် လာပြီး ...

"ဟဲ့သား ... သွားတော့လေ၊ တော်ကြာ မျက်ခြည်ပြတ်သွားရင် ..."

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ကျွန်တော် ခြေလှမ်းအပြင် အမေ ကျွန်တော့်ကို လှမ်း ဆွဲကာ လက်ထဲကို တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူ အလိပ်လိုက် ကလေး ထည့်ပေးပါသည်။ အားလုံး နှစ်သောင်း လောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်။

"သူ မရိပ်မိစေနဲ့ နော်၊ ဖုန်းရော ပါပြီလား"

"ပါတယ် အမေ"

"သေချာရင် ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်နော်"

ကျွန်တော် ခြံအပြင် ထွက်လာရင်း ပင့်သက် ရှိုက်မိသည်။ လှမ်းကြည့်တော့ အဖေ့ရဲ့ R+ ကားလေး မိန်းလမ်းမကြီး၏ ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်အတွင်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဖြတ်မောင်းသော တက္ကစီအား လှမ်းတားကာ ခရီးစဉ်မပြော ဈေးမမေးဘဲ

ကားထဲ ဝင်ထိုင် လိုက်တော့၏။

"ချက် ..."

ကျော်လွင်ပါးစပ်က ချက်ဟု အော်သော်လည်း လက်ထဲ ကိုင်ထားသော ဘုရင်မ အရုပ်က ကစားကွက်ပေါ် ကျမလာဘဲ လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီး။ မျက်လုံး အကြည့်တွေက အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ဆင်းလာသော ကျွန်တော့်ထံကို လှမ်းကြည့်၍ ... ဖုန်းမြင့်ပါ လှည့်ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် ဖုန်းမြင့်က ...

"ဟာ ... ရဲလင်း လာတယ်ကွ၊ ပြီးမှ ဆက်ကစားမယ်နော်"

ဖုန်းမြင့် ဝမ်းသာအားရ ပြောရင်း ကစားရုပ်တွေကို ဆွဲယူ သိမ်းပစ်သည် ။

"ဟား ... ဟား ... ဟေ့ကောင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ"

"ရဲလင်းလာလို့ ရပ်လိုက်တာလေကွာ"

"မင်း မညစ်နဲ့ နော် ... ပွဲပြီးနေပြီကွ"

"ဘယ်မှာ ပြီးလို့ လဲ"

"ဟ ... ငါချက်လိုက်တာနဲ့ မင်းဘုရင် ကားသွားပြီ၊ နားလည်လား"

"လုံးဝ မကားဘူး ... မကျေနပ်ရင် ရဲလင်းပြန်မှ ပြန်ဆော့ ဒါပဲ"

ကျွန်တော် ပြီးလိုက်သည် ။ စစ်တုရင် ကစားတိုင်း ... ရှုံးနေကျ ဖုန်း

မြင့်က ညစ်နေကျ အတိုင်း ညစ်၍ ... ကျော်လွင်ကလည်း ခံနေကျ အတိုင်း ခံလိုက်ရကာ ... အောင့်သက်သက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ကစားရပ်ဘူးနှင့် ခုံကို သိမ်းလိုက်၏။ ပြီးမှ ...

"လာ ... ထိုင် သူငယ်ချင်း၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း အိမ်လည်တွေ ဘာတွေ ထွက်လို့ ပါလား"

"အေးပေါ့ကွာ ... မင်းတို့ မှ မလာတာ"

"ငါပြောပါတယ်ကွာ ... စောစောက ချက်မကစားခင် ကတောင် ပြောသေးတယ်၊ ရဲလင်းဆီ သွားကြရအောင် ဆိုတော့ ကျော်လွင်က ပျင်းတယ်တဲ့ "

ကျော်လွင် မကျေနပ်တာ နှစ်ခု ရောသမ မွေပြီး ... ဖုန်းမြင့်ကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် အိမ်ရှေ့၌ ဆိုက်ကားတစ်စီး ရပ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဆိုက်ကားရှိရာ အကြည့် ရောက်သွားသည် ။

"ဟော ... အဖေ ပြန် လာပြီ၊ ငါတို့ ဆိုင်ထွက် ထိုင်ကြမယ်"

ကျော်လွင်က အဖေဟု နာမ်စားသုံးမှ ကျွန်တော် သေချာကြည့်မိပြီး မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည် ။ ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လာသူမှာ တကယ်ပင် ကျော်လွင်အဖေ ဦးသက်လွင် ဖြစ်နေ၍ အံ့ဩရပါသည် ။ ယောဂီရောင် ကော်လံကတုံး လက်ရှည်နှင့် ယောဂီရောင် ပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်လျက် စိတ်ပုတီး လည်ပင်းဆွဲကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသော ဦးသက်လွင်နှင့် ကျွန်တော် မြင်ဖူးနေကျ ကျော်လွင်ဖခင် ဦးသက်လွင် လုံးဝ ဆန့်ကျင်စွာ ပြောင်းလဲနေမှုအား မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေသော ကျွန်တော့်ကို ... ဖုန်းမြင့် မြင်ပြီး ပြုံး၏။ ကျော်လွင်က သူ့ဖခင်အတွက် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ် ပေးနေလေသည် ။

"သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတာလား ..."

"ဟုတ်တယ် အဖေ ... သားတို့ အပြင်ခဏ ..."

"အေး ... အေး ... သား မင်း ထမင်းရော စားပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ အဖေ၊ အဖေဆာရင် စားလို့ ရအောင်နော် ... သား စားပွဲမှာ အဆင်သင့် ပြင်ထားတယ်"

"အဖေ သီလယူပြီး ကျောင်းမှာ ပဲ စားခဲ့တယ်"

အပြင်ရောက်သည် နှင့် ကျွန်တော် မအောင့်အည်းနိုင်စွာ မေးတော့သည်။

"အဲဒါ ... ဦးလေးလား ..."

"အေးလေကွာ ... သူကြီးလေကွာ"

ဖုန်းမြင့်က ပြောသော်လည်း ကျွန်တော့်မျက်လုံးနှင့် ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရင်း ... ဆက်စပ်လို့ မရနိုင် ဖြစ်နေပါသည်။

ဟိုတုန်းကဆို ဦးသက်လွင်ကို မြင်သည် နှင့် ပြေးကာ ပုန်းကြရသည် ... ကျွန်တော်တောင် တစ်ရက် ပက်ပင်းတိုး၍ နီးရာ ကင်းတဲအောက် ဝင်တိုးကာ ပုန်းမိသည်။

"ဟေ့ ... သူကြီးကွ ... ဘယ်ကောင်မိုက်လဲ ... မိုက်တဲ့ ကောင် ထွက်သွား၊ ဒီမှာ မနေနဲ့ ... အေ့ ... ကလု ... ဒီခေတ်မှာ ငါ့လို ဘယ်ကောင် သူကြီးရာထူး ရဖူးလဲ၊ ငါ ... ရတယ် လေးထောင့်ကန်ရွာ သူကြီး သက်လွင်ကွ ... ဂလု ..."

ဦးသက်လွင်က အမှန်တကယ်လည်း သူကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ ... သို့သော် သူကြီးရာထူး ရသည့်နေမှာ ပင် အပျော်လွန်ပြီး ပါတီပေးမိ၍ အမူးလွန်

ကာ အိမ်မှားတက်ပြီး ... ရာထူး ပြုတ်ခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။ ။

သည့်နောက်ပိုင်း သူ၏ ယမကာ အသိုင်းအဝိုင်းမှ သူ့အား ... သူကြီး ဟု ပင် ခေါ်ကာ ... အရက်သမား လူကြီး ဖြစ်လာ ခဲ့ရသည်။ ။

အရပ်လူကြီး မဖြစ်တဲ့ အတူတူ အရက်လူကြီး ဖြစ်လည်း မနည်းဟု တွေးကာ ... အရက်သမားများ ၏ သူကြီးအဖြစ် ယိုင်ထိုး လာခဲ့သည် မှာ ကြာလေပြီ။

ယခုတော့ ...

စက္ခုဣန္ဒြေချပြီး ... ဝါတော်လေးဆယ်ရ ဆရာတော်ကြီးလား ထင်မှတ် နေရသည်။ ။

"ကျော်လွင် ဦးလေးက ဘယ်တုန်းက အရက် ဖြတ်လိုက်တာလဲ ..."

"တစ်လလောက် ရှိပြီကွ"

"ဆေးရုံမှာ ဖြတ်တာလား"

"မဟုတ်ဘူး ... ကျိုက္ကဆံချောင်းထဲမှာ "

"ဟေ ..."

ဖုန်းဖြင့် အကြောင်းစုံ သိထားပုံရပြီး တခါခါ ရယ်နေပါသည်။ ။ ကျော် လွင်လည်း ရယ်ချင်သလို ပြုံးသဲ့သဲ့နှင့် ...

"ဒီလိုကွ ... ငါ့အဖေ ဘယ်လောက် သောက်လုံးကြီးသလဲ ဆိုတာ မင်းအသိပဲ၊ အမေ ဆုံးပြီး ကတည်းက လေးနှစ်လုံးလုံး နေ့ည မနားတမ်း သောက်လာတာ အဲဒီအရက် မဖြတ်ခင် တစ်နေ့က အဖေ့ သူ ငယ်ချင်း နိုင်ငံခြား မထွက်ခင် နှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်ကြတယ် ...။

သောက်ဖော် သောက်ဖက်တွေ ဆိုတော့ သောက်ပွဲကြီးပေါ့ကွာ၊

ဆော်လိုက်ကြတာ တစ်နေ့ကုန်နဲ့ ညတစ်ဝက်ပဲ၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ လေယာ
ဥ်ပေါ် ဘယ်လို တက်သွားလဲ မသိဘူး ... အဖေကတော့ ကားပေါ်ကို
တောင် မတက်နိုင်တော့လို့ အိမ်ပြန်မရောက်ဘဲ ကျိုက္ကဆံချောင်းကို
ဖြတ်တဲ့ ... သံသုမာ တံတားကြီး ဘေးမှာ မှောက်နေတယ်၊ သူ အမူးပြေ
ပြီး နီးလာတော့ မနက် ရှစ်နာရီလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာ
အဝတ်အစားမှ မကျန်တော့ဘူး"

"ဟာ ... ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ"

"မူးနေတုန်း အကုန်ချွတ်ယူ သွားကြတာလေ၊ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ
မဝတ်တတ်တဲ့ သူဆိုတော့ ဆိုးတာပေါ့ကွာ"

"ဟင် ... ဒီအတိုင်း ပြန်လာရောလား"

"ဘယ်ပြန်ရဲ မှာလဲ ... ကားစီးရင်တောင် နာရီဝက်လောက် စီးပြန်ရ
တဲ့ ခရီး ..."

"အဲဒီတော့"

"အဲဒီတော့ အဖေ ချောင်းထဲ ဆင်းပြီး ရွံ့တွေ ခူးလိုက်တယ်၊ ရှေ့က
တစ်အုံ ... နောက်ကတစ်အုံ ပြန်တက်လာတယ်၊ ကားလမ်းပေါ် ရောက်
မှ TAXI မတွေ့တာနဲ့ အရင်ဆုံး တွေ့တဲ့ ဆိုက်ကားတစ်စီး ငှားပြီး ပြန်
လာခဲ့ရတယ်လေ"

"ဖြစ်ချင်တော့ ဆိုက်ကားက ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်မှ တာယာ ပွင့်သွား
လို့ အိမ်ရောက်အောင် လိုက်မပို့ နိုင်တော့ဘူး"

"ဟင် ... ဒါဆို"

"အေးလေ ... အဲဒီမှာ ဆိုက်ကားသမားကို အိမ်မှာ ဆိုက်ကားခ
လိုက်ယူ ခိုင်းရတာပေါ့၊ ဆိုက်ကားသမားက ဆိုက်ကား တွန်းပြီး

နောက်က အဖေက ရှေ့တစ်အုံ နောက်တစ်အုံနဲ့ ရှေ့က ... ရပ်ကွက်ထဲ လျှောက်ဝင် လာခဲ့ရတယ်။ ဆိုင်းတွေ ဗုံတွေ မပါတာတောင် တော်တော် စည်ကားသွားလို့ အဖေလည်း ရှက်ပြီး ပြတ်သွားတာ"

ကျွန်တော် ရယ်ချင်တာတောင် ကျော်လွင့်ကို အားနာပြီး မျိုချ ထားရ သည် ။ လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်လာကြ၍ ဝင်ထိုင် လိုက် ကြသည် ။

"နောက်တိုး ... သုံး ... ကျဆိမ့် ..."

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲ ရောက်ပြီးမှ မိုးက သည်းခနဲ ရွာချလိုက် သဖြင့် လူနှစ်ယောက် သုံးယောက် ဆိုင်ထဲ ပြေးဝင်လာကာ မိုးခိုကြ သည် ။

ဆိုင်ရှင် ဦးလေးကြီး သဘော ကောင်းပါသည် ။ မိုးခိုဖို့ ဝင်လာ သူများအား နေရာပေး ရေနွေးချပေးဖို့ စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းအော် သည် ။ ထို့ကြောင့် မိုးခိုသူတို့ အားနာကာ လက်ဖက်ရည် မှာ ကြ၏။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ဖုန်းမြင့် မှာ ထားသော ကျဆိမ့်သုံးခွက် ရောက်လာ၍ သောက်ကြ၏။

"မင်းတို့ အတွဲလေးတွေရော မြနေတုန်းပဲလား"

ကျွန်တော့် မေးခွန်းကြောင့် ကျော်လွင့်တို့ တစ်ယောက်ကိုယ် တစ်ယောက် ... မေးဆတ်ပြလိုက် မျက်စပစ်လိုက် လုပ်ကြသည် ။ ပြီးမှ ဖုန်းမြင့်က စပြော၏။

"ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရှဲ့ပြုတ်သွားပြီ ရဲလင်း"

"ဟေ ... ဘယ်လို ဖြစ်တာတုံး"

"ငါ့ကောင်မလေး နောက်မီးခွက်တွေ လဲပစ်လို့ ငါလည်း တင်းပြီး ရှဲ့

ဖြုတ် ပစ်လိုက်တယ်ကွာ"

ဖုန်းမြင့်စကား ပြတ်သွားမှ ကျော်လွင်က ...

"ငါ့ရဲ့ မဒီကတော့ အရက်သမားကို ယောက္ခမ မတော်ချင်ဘူး ဆိုပြီး ဝယ်လက်ကို ရှော်သွားတယ်"

"ဟာ ... အခု ဦးလေးက လုံးဝ ပြောင်းလဲ သွားပြီလေ ... အရက်မှ မသောက်တော့တာ ... ဘုရားတရားတောင် လုပ်နေမှ "

"အေး ... အင်ဂျင်ရော အောက်ပိုင်းပါ ကောင်းသွားပြီလို့ ပြောတာပဲ၊ အော်ဆင်း အော်ကြော မဟုတ်တော့လို့ တဲ့ ကွာ"

ကျော်လွင်ရော ဖုန်းမြင့်ပါ ကားပွဲစားများ ဖြစ်၍ သုံးနှုန်းသည့် စကားလုံးတွေက အစ ပွဲသုံး စကားလုံးများ ဖြစ်ကာ နားထောင် ရတာပင် အလောက်လောက် ဖြစ်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း နားကြားပြင်း ကပ်စွာနှင့် ...

"ဒါဆိုလည်း Without ပဲ ဆွဲစားကွာ"

"မလုပ်ပါနဲ့ ရဲလင်းရာ၊ တစ်ပုံးကျန် နှစ်ပုံးကျန်လေး လွှတ်ချင် လွှတ်ရပါစေ၊ ဘာမှ မရလည်း အောက်ကားလေးပဲ လုပ်ပါ့မယ်"

ပြောကာမှ ပိုဆိုးနေ၍ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် လက်ကျန် မော့သောက်ပြီး ရေနွေးငွေ့ရင်း ...

"ကဲကဲ ... လူစကားပဲ ပြောတော့၊ မင်းတို့ စကားတွေ ငါ နားမလည်ဘူး"

"အင် ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... မင်းတို့ ပါးစပ်တွေက ပတ္တာပြုတ်နေတာ ငါနား

ရုပ်တယ်"

"အေး ... အေးပါကွာ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ငါအခု နောက်ထပ် အသစ်ကလေး မြင်ထားတယ်၊ အဲဒါ ထုံးစံ အတိုင်း မင်းရဲ့ လမ်းညွှန်မှုလေးပေါ့ ... အဟဲဟဲ"

ကျော်လွင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ အေးစက်စက်၊ ပင်ကိုကလည်း ဖုန်းမြင့်လောက် မသွက်သဖြင့် အသစ် မတွေ့သေးပုံ ရသည်။

"မင်းတို့ က ရင့်နေပြီပဲကွာ၊ ငါအကြံပေးဖို့ လိုသေးလို့ လား"

"ဟာ ... လိုတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ ပန်းရံဆရာ ဘယ်လောက် တော်တော် အင်ဂျင်နီယာကို မခေါ်လို့ မဖြစ်ဘူးကွ"

"ဒါဆို ပြလေ ... မင်းရဲ့ လျာထားချက်"

"ဪ ... အေးနော်၊ မင်းမှ မမြင်ဖူးသေးတာ"

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ပြောစရာစကား မကျန်တော့သလို တိတ်ဆိတ် သွားကြသည်။ အပြင်မှာ မိုးစဲသွား၍ စောစောက မိုးခိုရင်း အားနာပါးနာ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြသူများ ကိုယ့်ခရီး ကိုယ်ဆက်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခရီးဆက်ရ ဦးပေမည်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော် ကျော်လွင်တို့ ဆီ ရောက်လာခြင်း ကိစ္စ၊ အိမ်လည်ထွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အဖေ့ကို နောက်ယောင်ခံရင်း ... ကျော်လွင်တို့ ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဖေကားက ရုံးချုပ်ဝန်းအတွင်း ဝင်ရပ်ပြီး ခဏအကြာတွင် ပြန်မောင်း ထွက်လာ၏။

အခု ရောက်ရှိနေသော အိမ်က ကျော်လွင်တို့ အိမ်နှင့် လမ်းသွယ် တစ်လမ်းသာ ခြားပြီး နေရာ ပြောပြလိုက်ရုံနှင့် ကျော်လွင် သိနိုင်သော အိမ်ဖြစ်သည်။

(အစပထမ)တော့ ကျော်လွင့်ကို မေးမြန်း တီးခေါက် ကြည့်မည်ပေါ့၊ ခုတော့ ဖုန်းမြင့် ရောက်နေသည် က တစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်၌ က မေးရန် ဝန်လေး နေသည် က တစ်ကြောင်းကြောင့် (အလည်ဒုတိယ)မှ မမေးဖြစ်တော့ပါ။

(နောက်ဆုံး တတိယ)မှာ ကျွန်တော်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည် ။ အိမ်ပြန်ဖို့ တော့ မဟုတ်သေး၊ အနောက်ဘက်လမ်း ပတ်၍ အဖေအခြေ အနေ အကဲခတ်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရ မည်ကို စဉ်းစားရန် ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းဖို့ ပိုက်ဆံထုတ်ရင်း ...

"ငါ ပြန်တော့မယ်"

"ဟာ ... နေပါဦးဟ၊ ဒီနေ့ မင်း အလုပ်ပိတ်ရက် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ... အိမ်မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်"

စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာ၍ တစ်ထောင်တန် တစ်ရွက် ပေးလိုက်သည် ။ ထိုအခါမှ ကျော်လွင့်၏ အေးစက်စက် ထည့်ယူလာမှန်း မသိသော ... (ကိုယ်နှင့်မကွာ သိမ်းထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။) ပို့စ်ကတ်ဆို ဒ် ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံကို ထုတ်ယူကာ ကျွန်တော့်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည် ။

"အဲဒါ ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံး ရည်ရွယ်သူလေးပဲ ရဲလင်း၊ နာမည်က နှင်း ဝေဝေလို့ ခေါ်တယ်၊ မြန်မာစာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ် ဝင်လုပ်နေတယ်၊ အသက်က ငါ့ထက် လေးနှစ်လောက် ငယ်တယ်၊ အငယ်ဆုံး သမီး သူ့အထက်မှာ အစ်ကို သုံးယောက်ရှိတယ်၊ အိမ်ပိုင် မရှိသေးဘူး၊ ငါတို့ ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်ငှားမိသားစုပဲ၊ အဖေ အမေ အစုံရှိတယ်၊ ဇာတိက ကျောက်တော်ဘက် ကလို့ သိထားတယ်"

ဖုန်းမြင့်က မျက်ခုံးလေး ရှုံ့ပြီး ...

"ဒါဆို ရခိုင်လူမျိုးပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"အင်း ... မင်းတော့ နားကျန်ကျောက်ခံ ထိတော့မှာပဲ"

"ဘာ ... ဘာဖြစ်တယ်"

"ရခိုင်လို ပြောတာကွ၊ ဆောင့်ကန် ခံရမယ်လို့ ပြောတာ"

ဖုန်းမြင့် အူတူတူ ဝင်နှောက်၍ ကျော်လွင် စိတ်ပျက်သလို စုတ်သပ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။ ။

"ငါသိရသလောက် အချက်အလက် အပြည့်အစုံကတော့ အဲဒါပဲ ရဲလင်းရာ၊ ငါကြိုးစား ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဘယ်လိုမှ ချဉ်းကပ်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်"

ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော် အံ့သြသွားပါသည်။ ။ ဒီကောင် ဖုန်းမြင့်လောက် မသွက်လက်သော စရိုက်များ ... ဘယ်အချိန်က စွန့်လွှတ် ပစ်လိုက်မှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ကဲ ... အဲဒါ မင်းမပြန်ခင်လေး တစ်ဆိတ်လောက်"

ကျောင်းပြီးသည့် နောက်ပိုင်း လုပ်ငန်းခွင်တွေ ဝင်ပါပြီ ဆိုကတည်းက ရပ်နား ထားရသော ကျွန်တော့်အလုပ် ဝတ္တရားများ ... ရုတ်တရက် ပြန်လည် အပ်နှင်းခြင်း ခံရ၍ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘယ်ကစပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိ။

ကျောင်းတုန်းကတော့ အချက်အလက် ဒီလောက် ပြည့်စုံ နေလျှင်ပင် ခိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြောနိုင်သည်။ ။ ခုတော့ အခြေအနေနှင့်

အချိန်အခါက ဤမျှ ပေါတောတော နိုင်လှသော စိတ်ကူး စိတ်သန်းများ အား ခွင့်မပြု တော့သည် လား။

မည်သို့ဆိုစေ ကိုယ်ရထားသော ရွှေခါးပတ်ကို ကြိုးဝိုင်းထဲ ဖလပ်ခဲ ပစ်ထည့် ပေးလိုက်လို့ တော့ မဖြစ်သေး။

ပေါချင်ပေါ ... ကြောင်ချင်ကြောင် ...

ဟိုတုန်းက ဆရာကြီး ဆိုသော ဂုဏ်သိက္ခာ အတွက် ကာကွယ် ရပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် လည်ချောင်း တစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီးမှ ...

"အမှန်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှမိန်းမ ဘယ်မိန်းမမှာ မဆို မွေးရာ ပါ အားနည်းချက် တစ်ခုတော့ ရှိကြတာချည်း ပဲကွ။ အဲဒီ အားနည်းချက် ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး အားနည်းချက်ကနေ ဝင်ကပ်ရင် အဲလီဇဘတ် ဘုရင်မကြီးတောင် မခံနိုင်ဘူးကွာ။ ကဲ ... ဉာဏ်ရှိသလိုသုံး ... ငါလစ်ပြီ"

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲ ရှိသမျှ ဖြီးဖြန်းကာ ထွက်လာခဲ့ရသည် ။ မထွက်လို့ မဖြစ်။ ဟိုဘက်လမ်း ထဲမှာ အဖေကားလေး ရှိသေးလား မရှိဘူးလား သိဖို့ လိုအပ်သည် ။ အဲဒီအိမ်ကရော ဘာလဲ၊ ဘယ်လို အနေအထားလဲ ဆိုတာ လေ့လာရဦးမည်။

ကျော်လွင်တို့ လမ်းသွယ်မှ ချိုးကွေ့ပြီး အဖေကား ရပ်ထားရာ လမ်းထဲ လှမ်းကဲ ကြည့်လိုက်သည် ။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် မဟုတ်သော်လည်း သပ်ရပ်သော ခြံဝင်းများ

ခတ်ထား၍ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် ကောင်းလှပြီး အေးချမ်းကာ လူသွားလူလာ ရှင်းလင်း နေပါသည် ။ ထို့ကြောင့် လမ်းသွယ်၏ သုံးပုံတစ်ပုံစာ လောက်မှာ အဖေ့ရဲ့ R+ ကားလေး တစ်စီးသာ လမ်းဘေး အစပ်၌ ထီး ထီးကြီး ဖြစ်နေပြီး ...

"ဟင် ..."

မြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်စိတ်ကို စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားသည် ။ လမ်းသွယ်ထိပ်မှ ကားရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား လိုက်သည် ။

ကားကို လမ်းဘက်ကနေ အကာအကွယ် ယူ၍ ကားရပ်ထားသော ခြံထဲ ကုန်းကုန်ကွကွ လုပ်ကာ ချောင်းမြောင်း နေဟန် ရှိသော မိန်းကလေး အနားသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွား၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ကျွန်တော် ရောက်လာတာ ကိုတောင် ဂရုစိုက်ဟန် မပြဘဲ ခြံထဲကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ချောင်းနေသည် ။ ကျွန်တော်လည်း သူမ ကြည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည် ။ ခြံထဲက ဒန်းလွဲ တစ်ခု ပေါ်မှာ အဖေတို့ အသက်အရွယ် လူခန့်ညားကြီး တစ်ယောက်နှင့် အသက်အရွယ်တူ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး ကျောပေးကာ ထိုင်နေတာ တွေ့ရသည် ။

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေခိုက် ထိုအတွဲမှ လူခန့်ညားကြီး၏ အကြည့်တွေ အပြင်ဘက် ဝေ့လာသဖြင့် ကျွန်တော်ဇက်ပုကာ ပုန်းကွယ်မိပါသည် ။

ဒီတော့မှ သူမနှင့် ကျွန်တော် အကြည့်ချင်း ဆုံကြသည် ။

"မှန်ဘီလူး ရှာပေးရမလား ..."

"ဟင် ... ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ ... ထွက်သွားစမ်းပါ"

"ဘာ ... မင်းကရော ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး ဟို
ချောင်း ဒီချောင်းနဲ့ "

"အံ့မာ ... ချောင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ရှင့်အပူ ဘာပါလဲ"

"တိုးတိုး ပြောစမ်းပါ ... အထဲက ကြားသွားရင် ပြဿနာ တက်မယ်
"

ဒါဆို သူမ လက်ခံပါသည် ။ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး အထဲ
ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည် ။ ပြီးမှ ဇက်ကလေး ပြန်ပုပြီး လေသံနှင့်
...

"ရှင့်ကို ထွက်သွားလို့ ပြောနေတယ်လေ"

"မသွားဘူးကွာ ... ဒါငါ့ကိစ္စ၊ ဒီနေရာမှာ ငါရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်၊
မင်းသာ ထွက်သွားစမ်းပါ"

သူမ ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ ခပ်လှောင်လှောင်
လေး ပြုံးလိုက်သည် ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါမည် ... ကျွန်တော်ရင်တွေ
ခုန်သွားသည် ။ ဘဝမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အပြုံးကြောင့် တစ်
ကိုယ်လုံး ပရတ်ဆီ အပွတ်ခံလိုက် ရသလို သွေးနွေးများ ဖြာစီရှိန်းမြ
သွားရ လောက်အောင် ခံစားမိခြင်းမှာ ဒါ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်။

"ဒီမှာ တွေ့လား ..."

သူက လက်ထဲမှ ဟမ်းဖုန်းကို ထောင်ပြသည် ။

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့မှာ လည်း ရှိတာပဲ"

ကျွန်တော်လည်း အားကျမခံ ထုတ်ကြွား ပစ်လိုက်သည် ။

"ရှင့်ကို Phone ကြွားနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ နီးရာစခန်းကို အကြောင်း

ကြားလိုက်ရင် ရှင် ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်လဲ"

"အဟတ်ဟတ် ... ရယ်ရတယ် ... ဗြ ..."

ကျွန်တော် ရယ်ပစ်၍ သူမ မျက်လုံး ပြူးသွားကာ ခြံထဲကို
စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ မျက်မှောင်လေး ကုတ်၍ ...

"ရှင် ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ အထဲက ကြားသွားမယ်"

"အော် ... အေး ဟုတ်သားပဲ ဆောရီး"

နှစ်ယောက်သား ဇက်ပုပြီး ခိုးကြည့် ကြပြန်သည်။ ။ အထဲက စုံတွဲ ရ
ယ်ကာမောကာ ထိုင်နေကြတာက လွဲ၍ မထူးခြားသေး သဖြင့် ကားနှင့်
ပြန်ကွယ်ကာ ...

"ဒီ မှာ ... ရှင် ကျွန်မကို ပထုတ်ပြီး ကားပစ္စည်းတွေ ဖြုတ်ခိုးဖို့
ကြံစည်နေတာ မဟုတ်လား၊ ရိုးနေပြီရှင် ... နားလည်လား"

"ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ... မင်း ... မင်း ... မင်း စော်ကား လှချည်လား
"

"ရှုး ... တိုးတိုး"

"မတိုးနိုင်ဘူးကွာ ... ဒါ ဘယ်သူ့ကား ထင်လဲ"

"ရှင်နဲ့ တော့ ပြဿနာပဲ"

"မင်းသာ ပြဿနာ"

"အိုကေ ... အိုကေ ... ရှင်ရော ကျွန်မပါ ဒီနေရာက ခွာကြမယ်၊ ဘ
ယ့်နှယ်လဲ ..."

"မလိုဘူး ... မင်းသွားချင်သွား မသွားချင်နေ"

"ကောင်းပြီ ... ကျွန်မသွားမယ်၊ ဒီနေရာကနေ ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်း ပြည့်တာနဲ့ ရှင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူခိုး ... သူခိုးလို့ အော်မယ်၊ ပြီးရင် ရဲကို အကြောင်းကြားမယ်"

"ဟင် ..."

ထို့နောက် သူမ ခြံထဲ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ကားဘေးမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွား လေတော့သည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှု အားလုံး သွက်လက် ချက်ချာလွန်းလှ သဖြင့် ကျွန်တော် ဒေါသ ဖြစ်ချိန်တောင် မရလိုက်ပဲ သူမကိုသာ သမင်လည်ပြန် ငေးကြည့် နေရသည်။

ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်း ပြည့်ပြီလား မပြည့်သေးဘူးလား မသေချာ သော်လည်း ... သူက ချာခနဲ လှည့်ပြီး ပါးစပ်နား လက်ဝါးနှစ်ဖက် ကား ၍ အော်ရန် ပြင်သဖြင့် ... ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် လက်ကာပြပြီး ပြေးထွက် လာခဲ့ ရတော့သည်။

အနားရောက်မှ သူမကို နဂါး တစ်ကောင်လို ဆီးမိုး ကြည့်ပစ်လိုက် သည်။

သူမကလည်း ရန်လိုနေသော မြွေပွေး တစ်ကောင်လို ပြန်စောင့် ကြည့်လေသည်။

ပြီးမှ ... အသံတိတ် မေတ္တာပို့ကြ လေသတည်း။

"မျက်ပြူးမကြီး"

"အာပြကောင်ကြီး"